Ч. 219 (11.187). Львів, неділя 2. жовтня 1927. Opłata pocztowa opłacona ryczałtem. Рік XLV.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДЕННО ПЕРЕДПОЛУДНЕМ

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок ч. 10, II. пов. Конто почт. щадн. 143.322. Адреса для телеграм: „Діло", Львів. Гол. Редактор приймає від 11—12 год. передполуднем. Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА: Місячно: в краю 4·50 зол. За границею: В Америці 1 долар, Франції, Голяндії, Бельгії 20 фр. фр., Італії 7·50 зл., Німеччині 7·50 зл., Швайцарії 5 шв. фр., Чехословаччині 30 ч. к., Румунії 150 леїв, Болгарії 7·50 зл., Австрії 7·50 зл. — Зміна адреси 1 зол.

В справі оголошень звертатися до адміністрації. ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 20 сот.

Грабіжники чести.

Львів, 1. жовтня 1927.

Мабуть ні один нарід у світі не може похвалитися такою багатою історією, буйною й ріжнородною минувшиною, як наш. Рідко де зустрічається такі яскраві противенства, такі різкі признаки і вияви національного характеру, як саме у нас. Рідко де діяпазон чеснот і прикмет є такий безмежно широкий, і рідко де степенування подлости і нікчемности є таке розтяжне. Вогонь і вода. Вогонь, що перетоплює сіру, занечищену моральну руду в блискучу сталь етики, — і вода, що каламутною хвилею заносить намулом людські характери, перетворює їх у неужиток, на якого камінистому або мочароватому ґрунті панощиться болячча анархії, моральної розперезаности, грабіжництва і бандитизму.

Що в нашій історії вибивається на перший плян? Невзгодини, разтря, вічна взаїмна боротьба, що нищила всі зачатки й основи організації, а її наслідком руїна, чуже панування, ярмо. Княжівська доба нашої історії проходила під знаком: брат на брата! Так довго вибухали і степенувалися роздори, війни за уділи, так довго росла ненависть і так довго йшла боротьба при допомозі чужих сил, аж поки не розпорошено української державности, а її руїни не стали фундаментами чужої могутности — спершу Литви, а опісля Польщі.

І скоро тільки в неволі прийшло до деякого опамятання, скоро тільки тисячі борців своєю кровю почали сціплювати нові фундаменти козацької державности, знову почав проявлятися дух злоби, зависти й анархії, — аж доки козацька державність не лягла в руїні. Скільки то всяких Катонів, часто на хлібах чужих сил, обдирали з чести найкращих будівничих України! І знову на руїнах української державности виросла апокаліптична могутність Москви, а на її услуги перші пішли руїнники.

Ярмо пригнітило вольний народ. Неволя століттями викривляла характери, защіплюючи в душу народу легковаження і погорду до свого та попелом забуття присипаючи імена наших великанів духа і діла, тих, що творили, будували, організували, виводили маси на широкий шлях боротьби. Заходами, трудом та посвятою кільканацяти поколінь реставровано українську історію, усунено порох і грязюку, що насіли на українську душу, видобуто народ з безвістей історичного небуття і забуття і придбано новий моральний капітал, щоби у слушний час повести боротьбу за основні права кожного живого народу. І зірвалася велика буря, і підняла народ до боротьби, і затріумфував дух анархії. В кількох літах прийшлося нам пережити і княжівщину і козаччину.

Здавалось би, що після нової невдачі, розпорошення стихійної енергії народу, занапащення здобутків цілих поколінь прийде до опамятання. Здавалось би, що після важких досвідів ми почнемо відбудовувати і будувати, творити у взаїмному довірі і обопільній пошані. Та — на жаль — анархія і грабіжництво стали є головними признаками нашого життя. Особливо розпаношилося у нас грабіжництво моральне.

Нема у нас ні одного діяча, ні одного громадського робітника, якого не покривала би верства найріжнородніших закидів, наклепів, видумок, підозрінь. Всякий авторітет топчеться з розмахом первісного чоловіка, всяку заслугу нівечиться, до всякого доброго і чесного діла притверджується клеймо чогось нечистого, випробованих народніх робітників, що несуть на собі тягар суспільної праці, ведеться на прилюдне позорище.

Велике нещастя впало на наш нарід. Засновано допомоговий комітет з представників центральних українських установ і жваво розпочато роботу. І щож діється? Чи не лунають голоси, що це опортунізм, „угода" —тільки тому, що українські діячі для координації допомогової акції для **нашого селянства** беруть участь також в півофіційному допомоговому комітеті. А у звязку зі стрийською сільсько-хліборобською виставою, уладженою нашими економічними установами в Стрию, **власними силами і засобами**, чи не ширяють найріжнородніші підозріння тільки тому, що виставу відвідав польський міністр? Ціла повінь видумок і наклепів заливає органи морального грабіжництва.

Дивлючись на цю вакханалію, часто зривається питання: І хто то влягається в катонську тоґу? Хто виступає в ролі „зберігачів" національної гідности і чести? Хто щедро кидає обвинувачення і по грязюці волочить імена народніх робітників?

Людці з неясним Вчора і невідомим Завтра, постійні „еволюціоністи", перебіжчики з одної партії до другої, як ще не щось гірше, а саме, як не чужі наємники і годованці: польські чи московські. Людці, які вміють тільки руйнувати, пустошити, які хворіють на манію великости, людці дрібні, нікчемні, що вміють тільки каламутити, щоби в нечистій воді видумок, сплетень і сфабрикованих наклепів зловити золоту рибку, спекулянти під покришкою псевдопринціповости. Ці хитреці і примітивісти в добі фаховництва теж стали фахівцями, спецами: грабіжниками людської чести. Це одно вони вміють. При допомозі видумок, перекручування, натягання „арґументів", вуличної демаґоґії в супроводі „святого обурення" — ці фахівці морального грабіжництва зроджують сумніви, розсівають підозріння, викликують трівогу, довільно перетасовують найкращих громадян, таврують їх опортуністами, як не запроданцями. Інакше про тих грабіжників людської чести ніхто не знав би, що вони істнують на світі. Треба отже топтати інших, плюгавити їх честь, обезцінити їхню працю, здезорієнтувати масу, щоби самим виплисти на верх і стати на свічнику, а одночасно сповнити волю пославших їх і відробити ті серебренники, що кинено з панської кишені на витворення замішання серед народу.

Важко боротися з грабіжниками чести, як з усяким бандитизмом. Важче тимбільше, що знання, заслуга, посвята все є скромні, а неуцтво, примітивізм, розперезаність і пустомельське крикунство все нахабні, здобувчо завойовницькі.

А всетаки всі чесні елементи мусять вийти з резерви і виповісти безоглядну боротьбу лицарям темної ночі, грабіжникам людської чести в імя морального здоровля і будуччини важко досвідчуваного, лихоліттям навіщеного народу.

Книжка і її місяць.

I.

Майже у всіх народів принявся звичай присвячувати деякий час скріпленій увазі до такого культурного добра, яким є **книжка.** У нас принявся також цей звичай, і тому вже від трьох літ називається місяць жовтень **місяцем книжки.** З цього приводу освітні установи влаштовують відповідно до своїх сил осібні свята книжки.

Пишучи цих кілька рядків хочемо пригадати громадянству його обовязок в місяці жовтні. Хочемо добитися того, щоби місяць книжки не проминув безслідно як для руху тої книжки, що вже вийшла та спочиває на книгарській полиці, так і для розросту істнуючих видавництв і їх якости та кількости.

Коли місяць книжки буде мати своїм наслідком досягнення в обох повищих напрямах, тоді щойно почнеться зазначувати в нашому життю та велика роля, яку виконує книжка в культурному світі. Бо в нас вона відіграє ще дуже незначну ролю. Що більше, українська книжка в цілому навіть не має змоги відіграти ролі, яка їй належить, дякуючи низці ненормальних умов нашого народнього життя.

Здається, немає народу на світі, котрий живучи компактною масою на певній території, хоч розділений державними кордонами, не мав би змоги обмінюватися своїми культурними цінностями й надбаннями. Український нарід є саме таким виїмком. Книжка, журнал, часопис — видані на одній території належать до найбільших рідкостей, до появ з іншого світу на другій території.

Я відчуваю, що найдеться чимало людей по котрому любо боці, котрі скажуть: Богу дякувати, саме тому, що немає нагоди обміни книжками і нема змоги загального поширення української книжки. Знаю й те, що певна однобічність під оглядом змісту, тенденції дразнить одних і других, і вони тому з таким станом так легко погоджуються. Одначе коли нам бажана національна і культурна єдність, а бажана вона безумовно, хоч би для позитивної і корисної розвязки преважних соціяльних проблемів, то такий стан є неприродний і в своїх дальших наслідках дуже а дуже шкідливий.

Сьогодні дуже небагато найдете, навіть у Львові, таких інтелігентів, котрі знають щонебудь про те, які літературно-наукові журнали істнують на Рад. Україні. А прецінь крім наукових видань Академії від низки літ виходить **„Червоний Шлях"** і **„Життя і Революція"**, а кожний новий рік приносить нові появи як: **Гарт, Плужанин, Вапліте** тощо. — Кожний з названих журналів представляє собою певну ідеольогію, котра в основах здається одною і тою самою, а на ділі показує певні зріжничкування, які з ходом часу будуть набирати виразніше обличча.

Про популярно-наукові й літературні тижневики вже й не питай. Тимчасом **„Знання"**, **„Всесвіт"**, **„Глобус"**, не згадуючи про видання з дуже спеціяльними завданнями, це вже поважний вклад в розвиток української культури. Повне незнайомство найдемо і що до всіх інших журналів і часописів, фахових, для молоді, гумористичних. Врештою, не дивниця! Навіть наша найбільша бібліотека Наукового Т-ва ім. Шевченка не має комплету усіх цих видань.

Наше помічення щодо повного незнайомства з культурним життям Рад. України буде відноситися і до знайомства з книжкою. Мешканець Львова або приїзжий до Львова може хіба час до часу оглянути радянські видавництва на виставі в книгарні Наук. Т-ва ім. Шевченка. І коли навіть доводиться книгарні продати цих кілька примірників, що появилися за виставовими шибами, то й з цього не велика користь. Купить бібліотека, купить який аматор книжок для своєї домашньої бібліотеки і на цьому кінець.

Така сама історія повториться і щодо знайомства Рад. України з нашими або закарпатськими виданнями. Додаймо до цього диковинного стану ще й неможність поїздок в один або другий чи третій бік, неможність навязання взаємовідносин і тоді розкриється перед нами жахлива картина. **Наростають і виховуються люди ріжних культур.** А які це може мати наслідки, про це не будемо тут говорити.

Йдім далі. Здається, на пальцях обох рук почислив би всіх таких у нас, котрі мали змогу не так читати, як бачити яке видавництво Закарпатської України. А яка страшна доля судилася нашим братам з Буковини й Бесарабії, де крім двох чотирополисткових тижневиків та одної невеличкої книжки з творами О. Кобилянської, виданої до того перед кількома роками, нішо а ніщо не появляється. А видана деінде книжка просто не йде в тамті сторони наслідком диких політичних умовин життя цеї нещасної країни.

Вертаючи до наших відносин, здавалосяб, що бодай місцеві видавництва ростуть і розвиваються. Найбільший наш журнал (в обемі аж 5 аркушів друку) **„Літературно-Науковий Вістник"** розходиться може в тисячі примірників. Чи не насувається вам питання, хто є консументом у тій тисячці? А коли таке питання насунеться, чи одночасно не подумали ви над тим, що тільки в самій Галичині є три тисячі учительства, а між ними яка тисячка з родинами. Самого духовенства нараховуємо яких дві тисячі. А урядництва державного й приватного, осіб незалежних призвань, самостійних підприємців теж який добрий десяток тисяч. Між усіми названими станами напевно найдеться дві-три тисячі високошкільної молоді й молоді вищих клас середніх шкіл. Вкінці яких кілька тисяч свідомого рода культурно-освіт-

ніх установ, між ними зовсім певно бодай одна тисячка таких, для котрих названий журнал буде зовсім відходячою лектурою. Що до інших місячників, двотижневиків тощо, то вони певно не розпоряджають більшою кількостю передплатників ніж Літературно-Науковий Вістник. Вказують на це постійні пригадки та упімнення.

Коли перейдемо до книжок, то тут така сама історія. Наші видання, друковані в кількох тисячах примірників, розходяться на протязі першого року найвище в кількох сотках примірників, а далі то вже тільки зовсім припадково. Прикладів не будемо наводити, хоч би тому, щоби не повторювати того, що вже кілька разів доводилося писати. Такий є дійсний стан.

Правда, що деякі статистичні дати з книгарень і видавничих товариств говорять про незначне збільшення книжкового руху у нас. Це поміченя, хоч відрадне, не може нас задовольняти, коли бачимо, яку ролю відграє книжка у світовому культурному рухові.

М. Галущинський.

Радянська Україна

Утворення Всеукраїнського Комітету допомоги жертвам повіні у Галичині.

З харківських „Вістей" (ч. 219 (2109) з дня 25. IX. п. р.) довідуємося, що в Харкові відбулася 24. вересня ширша нарада представників ріжних громадських, наукових, літературних та мистецьких установ у справі катастрофальної повені у Сх. Галичині та в справі організації допомоги її жертвам. В нараді взяли участь також представники професійних союзів, центрального комітету незаможних селян, Українського Червоного Хреста, Вукоспілки й редакцій столичних газет.

Обширний реферат про страшні наслідки повіні та про нечувану нужду навіщеного повінню українського населення Сх. Галичини виголосив секретар Всеукраїнської Ради Професійних Спілок Доронін. Від Центрального Комітету Незаможних Селян промовляв за необхідністю негайної організації допомоги Вінников. Представник Українського Червоного Хреста Лебедів приобіцяв допомогу від усіх членів червонохресної організації. Обговоривши на нараді справу негайної допомоги „з боку українського робітництва, селянства і всієї української суспільности трудящим Західньої України" — читаємо у „Вістях" — ухвалено „організувати всеукраїнський комітет допомоги трудящим Західньої України в 35 людей. До комітету ввійшли представники всіх присутніх організацій, а саме: Радченко (голова ВУРПС), Ліниченко (Укр. Черв. Хр.), Зінинков (ЦКНС), Тираненко (Укр. Ком. с.-г. і лісових робітників), Міверницький (Союз робітників освіти), Ченкін (Вукоспілка), Одінцов (Сільський Господар), інж. Саіцик (Південсталь), Доронін (ВУРПС), Богуцький (Укрсільбанк), Кудря (Українбанк), Левченко (Ц. К. НС), Левкович (Ц. К. КП(б)У), Пілацька (Ц. К. КП(б)У), Мазуренко і Холодний (Укр. Червоний Хрест), Е. Касяненко („Вісти"), Тарап („Комуніст"), Гоппер („Український Пролетарій"), Остап Вишня, акад. Багалій, проф. С. Рудницький, акад. Тутківський, Л. Курбас, Гнат Юра (Театр Франка у Київі), Щупак („Пролетарська Правда", Київ), Микитенко (ВУРПС), Усенко (Молодняк), Куліш („Вапліте"), Пилипенко („Плуг"), М. Лукевич, М. Баран (ректор комуністичного університету ім. Артема), А. Хвиля (відділ преси ЦК. КП(б)У), Семен Вітик і Сірко".

Комітет буде постійно працювати при Українському Червоному Хресті. На першому засіданні рішив він опублікувати відозву до всього населення України в справі збірок для потерпівших від повені.

Ратункова акція.

З діяльности Українського Центр. Комітету.

На черговому засіданні Українського Центр. Комітету допомоги жертвам повені, відбутому в четвер, 29. вересня, під проводом през. В. Децикевича, зроблено підсумок дотеперішньої праці Комітету. Секретар Комітету інж. М. Творидло повідомив, що розбудова допомогової акції скоро поступає вперед. Досі засновано **41 повітових й окружних комітетів,** з того 37 в Галичині, 1 на Волині і 3 за кордоном (у Берліні, Відні і Подєбрадах). **Грошева збірка** на протязі трьох тижнів осягнула кругло 20.000 зол. і 200 дол. отже — як на наші теперішні економічні відносини і розмірно короткий час — досить поважну суму. Ще краще представляється **збіжева збірка,** яка висловлюється 14 вагонами твердого збіжа і 13 вагонами бараболь. На чолі збіжевої збірки йде Поділля, а в першу чергу Тернопільщина і Сокальщина. Крім того в Комітеті зголошено 10 міхів одягів і 35 сотн. муки.

Зголошувані збірки в натураліях розділювано негайно, направляючи їх у знищені повіти. На жаль, організаційно-допомогова акція у знищених повітах (за виїмком косівського повіту в Кутах) розвивається досить слабо. Комітет не одержує потрібних відомостей про розміри нещастя і про потребу та рід допомоги, а подекуди навіть не засновано ще досі комітетів.

З грошевої збірки розділено досі між повітові комітети суму 11.142 зол.

Крім того секр. М. Творидло звернув увагу на відношення влади до української допомогової акції.

Звіт секретаря доповнив голова В. Децикевич, вказуючи, що в 17 повіт. комітетах на всіх 37 в Галичині головами є священики, а це доказує, що духовенство не відмежовується від загальної акції допомоги жертвам повені, але веде свою діяльність в рамках Українського Центр. Комітету. Далі висловив п. голова щиру подяку українському селянству, яке глибоко відчуло нещастя своїх братів і взяло живу участь в допомоговій акції. Зголошення все нових збірок у натураліях, себ-то виключно добровільних селянських збірок, просто зворушують до глибини душі. Словом можна сказати, що досі зроблено багато в напрямі даровової помочі, більше, як можна було сподіватися. Українське село стало на висоті свого завдання.

В дискусії принято до відома звіт президії, доручуючи їй негайно направляти збіжеві зголошення у знищені повіти, не вижидаючи засідання Ділового Комітету. На знищений терен Станиславівщини, Коломийщини і Стрийщини постановлено вислати у найближчих днях члена Діл. Комітету інж. О. Гладишовського, щоби на місцях приспішити організаційну допомогову акцію. З грошевих засобів Комітет призначив для Косівщини (в Кутах) 3.000 зол. (втрете), для Калуша — 2.000 зол. і для Стрия — 1.000 зол.

Нові повітові комітети.

В Українському Центр. Комітеті зголошено зорганізування повітових комітетів в **Рогатині** (голова о. шамб. Ст. Городецький), в **Перемишлянах** (голова о. ігумен Кл. Шептицький, секр. Ст. Онищук), в **Бережанах** (голова Вол. Кордуба, секр. Бородайко), в **Камінці Струмиловій** (гол. о. Мих. Цегельський, секр. д-р Лесь Цебровський) і за кордоном комітет у **Відні** (гол. о. д-р Мирон Горникевич, секр. д-р Блшанюк), разом — як уже згадано — 37 пов. комітетів в Галичині, 1 на Волині і 3 за кордоном.

Збірки в натураліях.

Дальші збірки в натураліях зголосили такі повітові комітети: Український Пов. Комітет у **Радехові** — 2 вагони збіжа (які направлено до Станиславова), Комітет у **Теребовлі** — 1.5 вагона збіжа (направлено до Калуша), Комітет у **Скалаті** — 1.6 вагона збіжа (направлено до Кут), Комітет у **Рогатині** — 1 вагон збіжа (направлено до Кут), Комітет у **Тернополі** — 1 ваг. збіжа (направлено до Кут). Разом зголошено і направлено в знищені повіти 7 вагонів збіжа. Попередньо зголошено 74.599 кг. збіжа, що з вище зголошеними 70.000 кг. збіжа дає суму **14 вагонів і 4.599 кг.** твердого збіжа. Крім того зголошено і вислано попередньо **13 вагонів бараболь, 3.500 кг. муки і 10 міхів одягів.**

ЖЕРТВАМ ПОВЕНІ.

На допомогу жертвам повені на вклад. книж. ч. 8165 Центро-Банку Львів, Ринок 10, зложили дальше в золотих:

о. Яремко Іван, Макова п. Риботичі 5, Іван Свистун, Осталовичі п. Перемишляни 5, М. Антонишин, Люблин 5.05, о. Тимчишин, Лежахів п. Синява, збірка в церкві 10, Михайло Скорода, учит. Скала п. Збр. 10, о. Андрій Поповський, Струнків п. Отинія, збірка 16.84, Іван і Марія Петрухи, Скоморохи п. Сушно 20, о. Іван Деревянко, Скала н. Збр. 20, Читальня Просвіти, Біличі п. Янвичі к. Володимира 24, Григорій Клим, упр. школи, Лозівка п. Нове Село к. Підвол. 25, Збірка в Черкасах, а то: Іван і Олександра Сенюти 10, Гриць Федак 10, Юрій Тибінка 4, Іван Мікулін 4, Г. Фішгаймер 2, Никифор Смоляк 1 — разом 31, Комітет допомоги Підвищі п. Золочів 39, о. Михайло Давидович, Поріче п. Любінь Вел., збірка в церкві 44, Укр. Комітет допомоги при кооперативі в Журавні 60, о. дек. Аполлон Сімович, Рожнів к. Заболотова, збірка від парохіян 68, і непринятий гонорар д-ром Костем Вокидкою 5, — разом 73, Укр. Студентська Громада у Варшаві, збірка, а то: Управа Громади 20, Інж. Ермолаєв 20, М. Ковальський 5, д-р Сіґур 5, дрібні датки 28, — разом 78, о. І. Литишевський, Ланчин 10, Збірка в церкві в Ланчині 78, о. Мих. Дурбот, збірка в громадах Волиця Долішня і Воловія Гор. 131.30, Покутський Союз, Коломия 133.80, Громада Красне к. Грималова 160.25, о. Дмитро Склепкович, Поморяни, збірка в громаді 240, Збірка в Новім Селі к. Підвол., а то: Аматорський Кружок чит. Просвіти 100, Читальня Просвіти 50, Кооператива Нар. Дім 50, Кружок Рідної Школи 40, Тов. „Луг" 20, — разом 260, о. Григорій Плашила, збірка в парохії Старий Скалат, а то: від себе 5 дол., збірка парохіян Ст. Скалат 122 зол. і 2 дол., збірка парохіян Полупанівка 116.50 зол. і 5 дол., збірка парохіян Новосілка Скалатська 217.80 зол. і 8 дол., — разом 456.30 зол. і 20 дол., д-р Мих. Волошин, адвокат, збірка на засіданні Виділу Союза Укр. Адвокатів у Львові 50, Іван Майба, Ярослав, через Дністер 5, „Достава", торг. дім у Львові 100, Інж. Любомир Савойка, Львів 5, Іван Калитяк, Львів, від Анни Іванців 10, о. Теодор Серант, Воля Велика 10, Філія Союза Українок в Підгайцях 85, Т-во ловецьке „Тур" у Львові 100, М. Федоровичева, Львів, Замойського 4, 5 дол., Мих. Салчинський, нотар Нове Село 10 дол., д-р Лев Голіпатий, суботитут нотар. Нове Село 2 дол., Павло Антонюк, учит. Красіїв п. Устє зел. 5, о. Іван Погорецький Станиславів 10, Союз Українок, Старий Самбір 20, Теодозій Вулюк, Гребенне п. Грубешів 10, Марія Ґораль, Лежахів п. Синява, збірка в селі 32, Яросл. Мурович, Сервири, п. Озірна, гості на весілю д-ра Волод. Муровича 35, о. Остап Охримович, Стрілків п. Стрий, збірка в церкві 42, о. Онуфрій Ґайовський, Богутин п. Поморяни, збірка в церкві 93, Кооператива „Будучність" в Богутині 10 зол.

Разом виказано сьогодні 2.560.54 зол. і 37 долярів, що разом з попередньо виказаними 18.689.53 зол., 189 дол. і 10 нім. марок дає суму 21.250.07 зол., 226 дол. і 10 нім. марок.

Виборчі висліди.

ПЕРЕМИСЬКИЙ ПОВІТ.

(Продовження.)

с. Зоротовичі: 21. 6. ц. р. на 16 радних — 15 свідомих українців і 1 поляк. Рада свідомо-національна. Є в селі кілька кольоністів. Поляки внесли протест.

с. Конюшки: 18. 5. ц. р. на 12 радних — 8 українців і 4 поляки. Село бідне — брак організованости. Наказний війт з Дарович Петро Кінаш з своїми спільниками вніс протест.

с. Коровники: 26. 6. ц. р. на 24-ох радних — всі українці. Село одно з богатших, свідоме на полі економічнім і освітнім. Одних пе всі радні відповідні, тому українці внесли протест.

с. Кривча: 17. 6. ц. р. на 16 радних — 4 українців, 7 поляків і 5 жидів. Село щойно пробуджується. 80 проц. поляків. Брак організації на полі освітнім і економічнім. Українці внесли протест.

с. Кречкова: 11. 6. ц. р. на 16 радних — 15 українців і жид. Село бідне і темне, щойно зачинає пробуджуватися. Начальником громади вибрано Степана Боришського.

с. Кругель Великий: 10. 6. ц. р. на 16 радних — 11 українців і 5 поляків. Село біля міста — польського населення 25 проц. До виборчої урни українці йшли зорганізовано. Поляки і їх спільники внесли протест.

с. Кусеничі: 20. 6. ц. р. на 16 радних — 11 українців і 5 поляків. Село з домішкою поляків, нeзорганізоване на полі освітнім і економічнім. При виборах діялися зловживання, українці внесли протест.

с. Лучиці: 5. 6. ц. р. на 16 радних — 14 українців і 2 поляків. Село на загал свідоме. Внесено протест проти вибору, бо замале число радних. Протест уваглядено. Поновні вибори відбулися 11. 8. ц. р. На 24 радних вибрано 11 свідомих українців, 7 польських сторонників і 6 поляків. Село велике, дальше від міста, свідоме на полі освітно-національнім і економічнім. Поляків 2% проц. Внесено протест

с. Мальговичі: 6. 6. ц. р. На 16 радних — 10 українців і 6 поляків. Село несвідоме — брак організації. Польського населення 20 проц. Українці внесли протест.

с. Малковичі: 23. 6. ц. р. На 16 радних — 12 українців і 4 поляків. Українці внесли протест проти вибору, бо замале число радних, та вибрано 4 польських стонників. Протест узглянено. Поновні вибори відбулися 11. 8. ц. р. На 24 радних — 11 свідомих українців, 7 сторонників польських і 6 поляків. Село велике, дальше від міста, свідоме на полі освітно-національним і економічнім. Поляків 25 проц. Внесли протест.

с. Мацьковичі: 8. 7. ц. р. На 24 радних всі українці. Рада свідома і національна. Село на полі освітнім гарно зорганізоване. Поляки внесли протест.

с. Медика: 21. 6. ц. р. На 40 радних — 20 свідомих українців і 20 поляків. Польського населення 30 проц. При виборі до громадської ради поляки здобули 1 і 2 тіло. Село на полі економічнім і освітнім гарно зорганізоване. Поляки внесли протест.

с. Міжинець: 16. 6. ц. р. На 16 радних — 4 українців, 12 поляків і 1 поляк віриліст. Польського населення 50 проц. В селі великий вплив двора а байдужність українців і тому вибори випали так лихо. Начальником громади вибрано поляка.

с. Мільнів: 4. 6. ц. р. На 12 радних 10 українців, 1 чех, 1 поляк. Рада свідома. Начальником громади вибрано українця націоналіста.

с. Негрибка: 10. 6. ц. р. На 16 радних 8 свідомих українців і 8 поляків. Село під оглядом національним і освітним поступило вперед. Русофіли внесли протест.

Місто Нижанковичі: 8. 7. ц. р. На 32 радних 12 українців, 12 поляків і 8 жидів. Вибори для українців випали корисно, поляки внесли протест.

с. Новосілці: 14. 6. ц. р. На 32 радних 30 українців і 2 поляків. В селі є кольонія. Село пробудилося до освітного і економічного життя. Рада свідомо-національна. Хруні внесли протест.

с. Пацьковичі: 5. 7. ц. р. На 16 радних всі українці. Рада свідомо-національна. Хруні внесли протест.

с. Перекопана: 25. і 26. ц. р. На 24 радних 22 українці і двох поляків. Рада свідомо-національна. Начальником громади вибрано свідомого українця. Що вибори випали добре тут належиться признання кільком свідомим громадянам, м. і. Іванови Даньови і Осипови Ярошевичеви, які енергійно взялися організувати, а маючи у громадян довіря, до виборі пішли одноцільним фронтом до виборів, так, що жиди, які числили на кілька мандатів провалилися тому, що в останнім часі зірвали з українцями.

Останні вісти.

УРАГАН В АМЕРИЦІ.

Льондон, 30. вересня 1927.

З Ст. Люіс подають, що там лютував ураган, який знищив західну часть міста. Вбитих понад 60 людей. Вулиці, парки і площі засипані румовищем, звалениими деревами, тел. стовпами, трамвайними дротами. Завалених або знищених є 1000 будинків. Около 25.000 мешканців лишилося без даху. Шкоди рахують на 75 міл. дол. Як ураган стих уже, зірвалася буря з громами, залягла повна темнота. У повітрі літали з вітром зірвані дахи і цегли з коминів. Ратункову акцію ведено при засвічених ліхтарнях. Поки що неможливо транспортувати вбитих і ранених. Губернатор зажадав помочі війська для бережения прив. майна.

ПРОТИДЕРЖАВНА ЗМОВА В ГРЕЦІЇ.

Атени, 30 вересня 1927.

Арештовано тут кількох офіцерів під закидом ведення конспіраційної акції. Між арештованими є й син Пангальоса.

ПРИСУД КОМУН. ПОСЛІВ У ФРАНЦІЇ.

Париж, 30. вересня 1927.

Комуністичного посла Дікльо засуджено на основі прес. декретів за 6 статтей, в яких підбурював вояків до непослуху, в кожному випадку на 5 літ вязниці і 3000 фр. кари, отже разом 30 літ вязниці. Другого комун. посла за поміщення також таких статтей засуджено на 10 літ вязниці і 3000 фр. кари. На тій самій розправі засуджено 6 інших обвинувачених на 3 роки вязниці. Обом згаданим послам вимірено найвищу допустиму кару (5 літ).

ФРАНЦ. УРЯД ДОМАГАЄТЬСЯ ВІДКЛИКАННЯ РАКОВСЬКОГО.

Париж, 30. вересня 1927.

„Пті Пар." подає, що французький уряд поручив амбасадорові Гербетові знову домагатися відкликання амб. Раковського. Його присутність у Парижі є перешкодою в теперішніх переговорах.

КОМУН. ПОВСТАННЯ В КИТАЮ.

Льондон, 30. вересня 1927.

Комуністичне повстання в Китаю поширюється дуже скоро. Створено тріюмвірат. До тріюмвірату належить і вдова по Сун-Ят-Сені. Бувш. мін. кантонського уряду Евген Чен прилучився до повстання.

ПОВІНЬ В АНҐЛІЇ.

Льондон, 30. вересня 1927.

З усіх сторін Анґлії надходять вісти про сильні урагани і зливи з хмароломами. В богатьох сторонах вода знищила жниво й озимі засіви. Згинули тисячі дробу, рог. худоби, коней і безрог. Залізн. рух перерваний, бо шляхи залиті. Сильна буря над каналом Ля Манш приневолила богато кораблів і вітрильників ратуватися у пристанях і заливах. Величанські филі вдерлися в кількох місцевостях на бульвари і променади купелевих місцевостей на південнім побережі Анґлії.

Посмертні згадки.

Петро Ярема, друкарський складач, помер у Львові дня 27. вересня 1927 в 45 році життя.

Біржа.

Гроші.

Долар 8·91·50—8·92, канадійський долар 8·89·50—8·90, чеська корона 0·26·50—0·26·75, австрійський шілінг 1·26—1·26·75, рум. лея 0·05·50—0·05·75, французький франк 0·34·50—0·35, швайцарський франк 1·71·50—1·72, анґлійський фунт 43·40—43·80, німецька марка 2.12·00, данціґський гульден 1·72·90, червінець 30·30—31·20.

Збіжжя.

Пшениця двірська 48·00—49·00, пшениця селянська 45·50—46·50, жито 37·00—37·50, ячмінь броварний 39·00—41·00, ячмінь на мливо 36·75—37·75, ячмінь пастівний 34·50—35·50, овес 29·00—30·25, кукуруза румунська 31·50—32·25, горох пів Вікторія 70—80, польовий горох 40—47, бобик 34·50—36·50, сіно прасоване 7·50—8·50, солома прасована 4·25—4·75, гречка 36·50—37·50, льон 60—63, ріпак озимий 60·50—62·50, ґрисік кукурудзяний 52·00—53·00, мука кукурудзяна 34·75—35·75, отруби житні 21·00—21·50, крупи гречані 76·00—78·00, пшоно 69·50—71·50, крупи ячмінні 58·00—62·00, конюшина червона 310—340, мак синій 115—135, мак сивий 90—110.

НОВИНКИ.

— ЗА ТИЖДЕНЬ 9. ц. м. здержуємо висилку часопису Вп. Передплатникам, що залягають з передплатою.

— До ювілею письменниці Ольги Кобилянської. У паризьких „Українських Вістях" читаємо: „Кооперативне видавництво „Рух", що друкує нині повне видання творів Кобилянської, одержало від неї нову велику повість „Апостол" і оповідання „Огнівий сонце". Ці твори незабаром буде випущено в світ. Нині Кобилянська закінчує ще одну повість яку теж надішле до „Руху". В повному виданні творів, один том буде ювілейний; він міститиме автобіографію й портрет Кобилянської та статті І. Лизанівського й проф. Симовича. Письменниця дуже цікавиться життям Радянської України і в своїх листах висловлює радість, що українське культурне життя йде великими кроками наперед. В одному з листів Кобилянська скаржиться на закиди критики, в соціяльному аристократизмі. Кобилянська пише: „обвинувачувати мене в цьому можуть лише люди, які мене душевно не розуміють, як слід, або не хочуть розуміти. За останніми відомостями матеріяльний стан письменниці дуже скрутний. Літературна праця звичайно, дає мало, а до тогож Кобилянська ще й квола здоровлям. В неї, як відомо, легкий параліч руки й ноги. Щоб як небудь забезпечити Кобилянську вирішено придбати на гонорар, що належить з „Руху" для неї будиночок в Черлівцях".

— Зразковий педагоґ. Пишуть нам: У клясичній І. гімназії в Самборі вчить польської мови „професор" Валіґура. Цей педагоґ у своїй сліпій ненависти до всього, що українське, дійшов до того, що майже на кожній годині з ідю висловлює свої хоробливо - шовіністичні міркування про українське життя, літературу, історію, та позваляє собі на вуличні дотепи, такого рода: „Од чего походзі украінєц"? украдл і ніц". На початку цього шкільного року побачивши, що учень хреститься три рази, скажено заревів: „може оше зе 800 разы пржеженаш сєн?" Крім цього пан Валіґура бігає по коридорі з палицею на плечах подібний радше до вгінника, як до педагоґа. Родичі учнів зі зрозумілих причин мовчать. Може би головна Управа Т-ва „Рідна Школа" станула в обороні національних почувань нашої молоді і повідомила, кого слід про педагогічні методи „славного" педагоґа.

— Вища культура. Пишуть нам: Подорожні, що дня 12. ц. м. їхали вечірним поїздом із Самбора до Дрогобича, були свідками ось якої події: до вагону особового поїзду всідає старший пан і не зачиняє за собою дверей. Один з учеників (мале, 12—13 літне хлопя) підходить до дверей і хоче їх зачинити. Тоді старий добродій негайно брутально трутає дитину так, що хлопя з розмахом паде на долівку. Присутні подорожні обурилися такою поведінкою. Довідуємося, що цей панок — це є „радца колейови" п. Галь. Не знаємо, чи за брутально потрученим хлопчиком хтонебудь допімнеться. — Подорожній.

— Вода у Львові. Мешканці Львова нарікають постійно на недостачу води. Джерела води є надто малі для великого міста, не тому, що мають за мало води, а тому, що водопроводи не в силі перевести потрібної її скількости. При будові водопроводів 30 літ тому інжинири зробили основні помилки, і тепер направляти запізно. Зачинювання водопроводів не є доцільне, головно в ночі. Кошти служби та направа водопроводів від іржі, є більші як утрата води підчас ночі. Потрібну скількість води Львів може мати в найкращім випадку літом 1928 р. — але ця можливість — ідеальна.

— Небезпечна недуга. Виділ суспільного здоровля у Львові радив на окремім засіданню над можливістю, чи до нас занандрує дикна і небезпечна дітова недуга Гайне-Медіна, що забрала стільки жертв у Румунії та Німеччині. Притоку до цієї наради дала звістка, що в Данціґу вже трапився випадок такої недуги. Із статистики шпитальних книг у Львові ствердили, що занедужань на Гайне-Медіна було 19 за 1926 рік і 8 за 1927, та майже всі не місцеві і ніодин смертельний. З огляду на те, що згадана недуга шириться найбільше в місцях від липня до жовтня, немає великих підстав, щоби вона явилась тепер на наших землях. На всякий випадок недужих на Гайне-Медіна треба відокремлювати від окруження як небезпечних.

НАДІСЛАНЕ.

За надіслане Редакція не відповідає.

Українських Мисливців запрошується на посвячення образу св. Евстахія, покровителя ловецтва, — яке відбудеться дня 3. жовтня 1927 в год. 7·30 рано у Волоській Церкві у Львові.

— Тернопільські революціонери. У Тернополі почнеться процес проти робітників, обвинувачених у комуністичній організації, у тім, що поширювали комуністичну літературу, розкидали летучки і підготовляли демонстрацію на день міжнародного комуністичного свята. Є це молодці від 18 до 22 літ і називаються трохи міжнародньо, але і дуже однородно: Ізраель Ашкеназі, Мойсей Вартенберґ, Абрагам Себельсон, Арон Кеппель, Гершон Ляндштайн, Естера Сасс, Фанька Сасс, Мойсей Гарас, Герман Шраґер, Авраам Кеппель, Софія Ціллер, Яків Кеніґ і Яків Шнайдер. Всі вони відпекуються від гріхів за які мають відповідати.

— Рекорди. Мадмуазель Доранж, парижанка, вибралась на арабськім коники з Парижа через Брюссель, Гаґу та Берлін, і назад до Парижа, з наміром, щоби встановити новий рекорд... жіночої прогульки. — Пишуть з Копенгаги, що біля Ересунд появилась така лава селедців, що рибальські човна не в силі її пробити. — За крадіж 4-ох бананів засудив суд присяжних у Мідльсекс якогось Едуарда Бука на примусові роботи на три роки; присуд пояснюється тим, що Бук суджений за крадіж 12-ий раз. — Один паризький журналіст дорікає землякам, що вони не знають нічого про французькі рекорди в царині інжинірської праці і пригадує: найвищий світовий памятник Айфлева башта; найбільший металевий віядукт у Гарабі при Сен-Фльор; найшвидші парові поїзди між Парижем і бельгійським кордоном роблять пересічно 96 км. на годину; найшвидший електричний поїзд у світі є на лінії Париж—Орлеан; найбільший міст із заліза-бетону є в Сен-Пер-ді Вовре; найбільші галі для літаків в Орлі; найбільша воздушна пристань у Ле Бурже; найсильніша морська ліхтарня (сила мілярда свічок) у Мон-Валеріян; найшвидший воєнний корабель теж французький „Дюкен"; найбільша радієва стація в Сент-Асісі; найшвидший літак у світі французький рекордовий Бонне; найбільший пароплав для пакунків — „Іль-де-Франс". Якщо інші краї не скажуть на це все, що це брехня, тоді будемо мусіти признати із здивуванням, що наша думка про французів і в ділянці інжинірії так само невірна як і в різних інших царинах.

— Двійник чи злочинець? Паризька „ліга оборони прав людини" внесла до міністерства справедливости домагання, щоби воно перевело ще раз процес у справі маляра Фурніє, засудженого на заслання на галери на острів Гвіяна. Фурніє був популярн. портретистом, але любив нічне веселе життя. Коли йому забракло грошей, пофальшував векслі. За це засудили його на 18 міс. вязниці. Та одночасно із присудом поліція відкрила, що Фурніє є славним бандитом Жаком Ру, що віддавна скривається перед галерами, засуджений за різні вбивства. Фурніє рішуче відпекувався цього посвідчення. На жаль, не міг предложити своїх документів із давніх літ, тому, що вони згоріли підчас вибуху вулькану Мон Пеле на Мартиніці, звідки він походить. Поліція оспиралась на інших доказах: жінка злочинця Ру заявила, що Фурніє страшенно подібний до її мужа, який давно щез, але він не має на плечах татуовки, яку мав Ру. З 4-ох жовнірів, що колись стерегли Ру, двох сказало, що Фурніє не Ру, а двох заперечило. Лишився ще один доказ: відтиск пальців, майже такий самий в обох. Фурніє через своїх приятелів заявляє, що впав жертвою страшенної подібности, бо мав двійника, з яким не мав нічого спільного.

— Світова всячина. На Ялту, після четвертого землетрусу впала злива ...

турагав, що знищив кількана цять будинків. — Конгрес англійськ. трейд-уніонів вибрав своїм головою генерального секретаря робітничих текстильних союзів Дентернера. — Грецький уряд заперечує вістки про мобілізацію. — На Білоруси епідемія красухи серед дітвори. — Сестра Ваннетія відвезла спалені останки свого брата з Ню-Йорку до Італії. — 8 редакторів комуністичного паризького денника „Л'Гіманіте" засудили на спільну кару 14 літ вязниці за протидержавну пропаганду. — У Салоніках арештували двох болгарів, що мали намір висадити в воздух югославський консулят і грецький, щоби довести до конфлікту цих двох держав.— Франц. письменник комуніст Барбюс, що вибрався до СРСР, після тижневого побуту в Москві занедужав: маніфестації в його честь відкликані. — На азійськім побережі Босфору горить ліс. — Посвячення першого епископа японця відбудеться в соборі св. Петра 30-го жовтня. — Навіть данський премієр заявив прилюдно, що внесе проєкт збільшення данських воєнних сил. — Помер віденський різьбар Емануель Пендль.

— **10 років російської революції.** На таку тему відбудеться в неділю, дня 2. жовтня п. р. в год. 6 веч. в салі Академічного Дому при вул. Супінського 21, виклад д-ра Дмитра Донцова. Вступ 50 сот., для студіюючої молоді 20 сот.

— **З кіна.** У кіні „Лев" „Присуд без суду" у головних ролях з Лі Паррі, Віліям Джібсон і Гаррі Лідтке — драма з веселими моментами, що добре кінчиться.

Поможім здвигнути дім-захист для українських письменників і журналістів у Ямній. Засвідчім ділом зрозуміння тяжкої культурної праці і виявім свою вдячність українським робітникам пера! Жертви слати на адресу: Львів, Підвале ч. 7., Земельний Банк Гіпотечний, книжечка ч. 1141.

Дописи.

ПОВІТОВЕ ЛУГОВЕ СВЯТО В БЕРЕЖАНАХ. День 18. вересня 1927 лишиться для всіх учасників Лугового свята в Бережанах предгарним, нестертим споминoм. Кільканацятьтисячне наше громадянство приглядалось у захопленні чудовим одностроям, зразковим походам і вправам. Ідуть „Луг" з Потутор, читальня „Просвіти" з Рогатина, вся Козівщина, на чолі з „Лугами" Ценева та Вибудова, всі доокличні села, місцевий пласт, численні маси селянства. Всі вікна та двері домів відчинені, скрізь цікаві голови. Похід стає на громадській площі. Голова д-р М. Західний відчиняє свято. Приходять промови та привіти від делегацій і гостей, відтак хорові продукції читалень; потім вправи луговиків вільноруч і з топірцями Луговичок. До вправ станули Луги: Ценів, Вибудів, Олесин, Слобода Золота, Козова (під проводом старенького голови п. Гузяка), Урмань, Рай. Потутори, Саранчуки, Гиновичі, Мечищів, Вербів, Криве, Шибалин, Козівка, Нараїв місто, Нараїв село, Лапшин, Лісники, Рекшин, Стриганці і Поручин, а так само чета Луговичок з Вибудова і Урманя. Всіх вправляючих біля 800. Луговичок 50. Прекрасна картина представляється зібраним, зібрані з напруженням слідять кожну вправу. По вправах похід на Лисоню на стрілецьку могилу. Все, що живе і присутне на Святі не думає навіть вертатись у місто, все прямує на Лисоню, щоб поділитися святочними вражіннями з полеглими стрільцями-героями. Висока могила серед зелені, освічена смолоскипами, окружена Пластунками і Пластунами і громадянами, що прийшли раніше. Відбувається пластунський церемоніял, наступають промови: студ. Теофіля Бемка, п. Іванни Блажкевичевої, котра в прекрасних словах змалювала тернистий шлях наших стрільців-героїв, д-ра Західного і Осипа Замощака. Складають на могилу вінці: виходить на могилу гром. Іванна Блажкевичева і серед загального зворушення складає вінець від денисівських матерей для своїх синів, котрі спочивають в могилі. Дальше складають вінці від Лугів: з Ценева 2, Лісник 2, Криве 1, Вибудів 1, Гиновичі 1, Шибалин 1, Саранчуки 1, Козова 1 і Народний Дім в Бережанах 1 і інші.

Загальна статистика Лугів на Святі: вправляючих Лугів на святі на вступі наведених було 22 в числі 800, невправляючих Лугів було 3: Котів, Вулька, Куряни. Луговичок в загальнім числі 160: з Ценева, Вибудова, Саранчук, Курян, Козівки і Урманя. На свято не прибули слідуючі Луги: з Бережан, Плотичі, Тростянця, Потока, Посухова, Дібщя, Кального, Конюх, Дрищева. Загальне число Луговиків і Луговичок (вправляючих і невправляючих) було 1650 душ. Маса зібраного громадянства на святі виносила около десять тисяч людей. *Учасник свята.*

Зі спорту.

Україна—У.С.С.К. 1:0 (0:0).

Перший виступ наших унів. студентів у змаганнях з „Україною" виказав, що мистець українського копаного мяча мав до згриження дуже твердий оріх. Унів. студенти виявились дружиною дуже симпатичною, амбітною, дружиною, що в недовзі сягне рукою по майорат українського мяча і це повинно бути осторогою для України! Грачі У.С.С.К. — з дуже малим тренінгом протиставились витренованій Україні твердо та без огляду на технічну перевагу України видержали до останньої мінути ремісовий вислід.

У.С.С.К. (унів. студенти) виступив у такому складі: Жарський II. — Дахнівський, Холодний — Рак, Дишьо, Гнатів — Процишин, Петрів, Любчак, Врецьона, Кордуба.

Перша половина минає без висліду, по обосторонній вирівнаній грі. Щойно в другій половині, під сам кінець гри, коли на половині унів. студентів осілись усі грачі України із обороною включно, витиснула Україна одного ґоля. І якраз та друга половина виказала гарну форму унів. студентів. Видержали вони атаку всіх десятьох напастників без участи в тій обороні свойого нападу! Найкращий на грищі воротар студентів Жарський II.

Склад України: Ревера — Грещук, Йойко — Бутель, Цимбала, Верхола — Біда, Сич, Труш, Терлецький, Бирчак.

Суддював дуже добре п. Ж[illegible] I. Публики з 40 осіб.

Відозви й комунікати.

Комунікат.

При цьогорічних вписах на високі школи в Польщі не приняли на університетські і технічні студії дуже велике число української молоді. Для підготування відповідної акції в цій справі на соймовій, і міжнародній арені потрібні є Народній Канцелярії докладні дані та інформації. Тому просимо студентські орґанізації, які вже мають зібрані матеріяли про непринятих, подати їх до відома Народній Канцелярії, а також взиваємо поодиноких непринятих студентів зголошуватися устно або письменно в Краєвій Народній Канцелярії, вул. Костюшки ч. 1. А. II. пов.

За Краєву Народню Канцелярію:

Володимир Целевич,
головний секретар.

ОПОВІСТКИ.

Новий Український Театр під дир. П. Карабіневича:

Скала:
2. X. „Ой не ходи Грицю".
3. X. Чесна Зузанна.

Озеряни: 4. X. Вій.
5. X. Діти Агафера.
6. X. Дні нашого життя.

Копичинці: 7. X. Майська ніч.
8. X. День і ніч.
9. X. Запорожець за Дунаєм.

13-? 485

Український театр під дирекцією Івана Когутяка:

Гусятин:
2. X. За Німан.
3. X. Чар мундуру. — Увесь дохід призначений на тих, що потерпіли повинею. Дирекція театру просить околичні села щоб ласкаво взяли участь в тій виставі, щоби помогти бодай малою лептою нашим братям в нещастю. 611 4-?

„Народна Гостинниця" прийме опімічника готелевого портієра з укінченою 2. клясою середніх шкіл і гарним письмом в віці 18—25 літ. Зголошуватись можуть тільки стало замешкалі у Львові від год. 5—6 вечером в канцелярії Дирекції вул. Косцюшка ч. 1. 517 3—3

Тримісячний курс крою біля і суконь уладжує жіноча промислова кооператива „Труд" у Львові, Ринок ч. 39. Курс розпічнеся в першій половині жовтня; інформації і вписи щодня в льокали тов. від год. 9—1 і 3—6. 633 1-1

ДРІБНІ ОГОЛОШЕННЯ.

ОГОЛОШЕННЯ.

За оголошення Редакція не відповідає.

За редакцію відповідає Василь Мудрий. Видає Видавнича Спілка „Діло". З друкарні Видавничої Спілки „Діло", Львів, Ринок ч. 10.